

V KS Vižmarje-Brod smo praznovali

Ob besedi praznik se človek kaj rad vpraša, kakšen praznik, zakaj praznik? Odgovor je lahko preprost — častiljive obletnice so gotovo tiste, zaradi katerih praznovanje ne smemo zanemariti, a kaj, ko ne znamo presojati kateremu naj namenimo več pozornosti.

Letos v naši krajevni skupnosti praznujemo kar tri jubileje. Največje praznovanje, ki bi moralo biti, je vsekakor 120-letnica **VIŽMAR-SKEGA TABORA**. Krajanji smo bili prepričani, da je ta praznik ali obletnica, kakor že hočete, tako pomembna, da bi bilo potrebno organizirati to proslavo vsaj na občinski ravni, če že ne na republiški. Pravčasno smo obvestili vse pristojne organe, od občinske pa do republiške konference SZDL, predvsem o pomembnosti „Tabora“, ki jo je ta imel za prihodnost slovenskega naroda. Na skromen, a slovesen način smo hoteli obuditi spomin na tiste usodne trenutke naše zgodovine. Žal pa od tega ni bilo nič. Le v Javnih tribuni smo se spomnili teh dogodkov pred 120. leti.

Športno društvo Tabor 69, ki se je ustanovilo ob stoletnici Vižmarskega Tabora, je proslavilo 20-letnico uspešnega delovanja. V teh letih delovanja so nanizali vrsto lepih uspehov. Veliko je bilo vložene prostovoljnega dela, veliko samoodpovedovanja, danes pa se njihov trud pozna: imajo lepo urejena igrišča, v svoje vrste pa so pritegnili veliko mladih, po letih in po srcu. Krivično bi bilo, da ne bi omenili najzaslužnejših mož, ki so s svojim delom pripomogli k takemu razcvetu ŠD Pavleta ROZMANA, Franca ZAVODNIKA, Antona PRIVERŠKA in sedanjega predsednika ŠD Franca ZADNIKA.

Svoje praznovanje so združili s praznovanjem krajevnega praznika

in priredili prijeten večer za vse krajanje, še posebno za svoje člane.

Morda je imel najbolj grenak priokus praznik krajevnih skupnosti. Ne zato, ker ne bi mogli potegniti črte in pod črto zapisati USPEŠNO, temveč zato, ker se iz leta v leto čuti, da krajevna skupnost izgublja na svojem pomenu. Časi se spreminjajo in v korak s časom bi morala iti tudi krajevna skupnost. Delegati so pogosto opozarjali, da nimajo večjih možnosti neposrednega odločanja in jih je vedno težje pridobiti za delo, razen še peščice tistih, ki si prizadevajo uresničevati potrebe krajanov, žal so vse preveč odvisni od drugih. Voljo smo znova dobili ob bližajočem se SP v kajaku in kanuju, saj smo si veliko obetali od sodelovanja s te in one strani Save. Žal pa še drži star pregovor „dober začetek — slab konec“. Ko že pišemo o tem, moramo vsaj pojasniti, da ne gre tu za ureditev okolja, temveč za izgradnjo določenih objektov, po katerih so krajanji čutili potrebo, žal pa so se pojavili v načrtih objekti z drugo namembnostjo.

Kot že rečeno, veliko je tistih, ki odločajo namesto krajanov o usodi njihove krajevnosti. Zato ni nič čudnega, če smo se uvodoma vprašali o prazniku na katerem običajno potegnemo tudi črto pod dosegim. In za našo KS lahko rečemo veliko pohvalnega. A o tem, kdaj drugič.

Presedstvo KK SZDL
Vižmarje-Brod

KNJIGA KOT PRIPOMOČEK

Za izlete in potovanja

Nemara je res, nujno pa seveda ni, da si počitniške in dopustniške dni zvečine organiziramo tako, da vrzemo vse štiri od sebe in hitimo v potu svojega telesa nabirat nepogrešljivo rjavo barvo. Vir občudovanja in zavisti bo sicer le tistih nekaj tednov, dokler je ne bosta nasmiljeno pobelila zakajenost mestnih ulic in umetna svetloba naših delovnih prostorov, pa vendarle...

Tistim, ki jih bo premamil klic daljnih in bližnjih svetov je namenjeno kar precej nove literature, predvsem turističnih vodnikov, ki jih lahko dobite tudi v Knjižnici Šiška. Za tiste, ki mostove in obrežje Ljubljane ne cenijo nič manj kot one na Seni, je v zadnjem času izšlo kar nekaj del. Že nekaj časa lahko uporabljamo obsežen priručnik **Ziveti v Ljubljano**, kjer je na kupu vse polno koristnih reči: od zemljevida kolesarskih stez, do vseh mogočih krajev, kjer meščan ali obiskovalec lahko kaj vidi, obiše, použije, pomoli itn. V enake namene služi tudi najnovejši **Vodnik po Ljubljani** avtorice Brede Mihelič, ki se mu obeta tudi izdaja v angleškem in nemškem jeziku. Občutno vrzel je zapolnil tudi žepni **Atlas Ljubljane**, kjer poleg zares številnih kart najdemo tudi

osnovne informacije. Takorekoč sproti pa nas o kulturnih, športnih in turističnih prireditvah obvešča knjižica posebnih izdaj Feniksa KAM, ki izhaja na dva meseca.

V ta ali oni kraj dežele nas bo zelo verjetno zvalila knjiga **Sto naravnih znamenitosti Slovenije** Petra Skoberneta. Tu se nam odpira pisan svet: od jam in brezen do Triglava, od lip in tis, ene bolj znamenite od druge, do naravnih oken, slapov in posebnih izvirov. Vseh lepote, predstavljenih v besedi in sliki, se ne bo dalo obletati v enih samih početnicah. Začnemo pa le lahko. Za turiste, ki jih vsaj toliko kot naravne in druge znamenitosti zenejo na pot specialiste tega ali onega gostišča, bo seveda uporaben turistični in gastronomski vodnik **Počitnice v Sloveniji**. Tujcem je namenjeno delo **Dobrodošli v Sloveniji**, kjer skuša Mitja Meršol predstaviti našo deželo, še bolj zgovorne pa so fotografije.

Pri izbiri ciljev naših poti si lahko pomagamo s knjižicami v zbirki **Kulturni in naravni spomeniki Slovenije**, ki se bliža že številki 170; skoraj nemogoče je, da ne bi med vsemi temi, strokovno zastavljenimi prikazi našli česa zase. Ko smo že pri žepni obliki knjig, ne moremo

JUBILEJI: ZBOROVODJA MIRA CIMPERC

Glasba je moje življenje

Tisočero src razveseljuje ubrano peče nekaj pevskih zborov, ki pod taktirko naše občanke profesorice **Mire CIMPERC** nastopajo na številnih kulturnih prireditvah. Pred kratkim je ženski pevski zbor iz IMP, ki ga vodi Mira, ob svoji petletnici delovanja pel v Sentvidu, kjer je imel ob svojem jubileju celovečerni koncert. V mesecu mladosti smo njene pevce poslušali na ljubljanskih občinskih srečanjih pevskih zborov (bežigraskem in šišenskem), pa na 11. kulturnem srečanju gradbenih dejavcev Slovenije v Kranju. Neutrudno pa so vadili za udeležbo na šetnviškem taboru. V šoli pa seveda ne manjka proslav brez otroških grl, ki pojejo tudi pod njenim vodstvom.

Kdo je Mira CIMPERC in od kod njena ljubezen do glasbe?

Najprej je glasbeni pedagog na osnovni šoli Franc Rozman v Sentvidu,

kjer otrokom od prvega do osmega razreda vceplja ljubezen do petja. Osmi razred poskuša že vključiti naprej v dekliški zbor Rezke Usenik. Zvečer pa vadi odrasle pevke zbere. Tudi tu je potrebno trdo pedagoško delo. „Držimo se vseh pedagoških načel in norm,“ pravi, „in ker sem dela navajena, tudi to gre.“

Izhaja iz družine kateri je glasba v krvi, Mari je pela. Oče je bil godbenik, ki je še do nedavna igral v godbi. Bratje igrajo. Tako ima pevsko vzgojo privzgojeno doma, pa tudi sicer je glasba njeno življenje.

Pri nekaterih mladih se glasbena vzgoja po osnovni šoli, pravi, neha in mladina začne iskati zabavo drugje. Vzrok za to, meni Mira, je v tem, ker petje ni samo zabava je trdo delo. Vztrajen moraš biti in se marsičemu odreči.

Marija Primec



OCENA RAZSTAVE

Javna tribuna skozi čas

Razstava je bila dragocena predvsem zaradi svoje dokumentarnosti. Dokumentarno gradivo o razvojni poti glasila JT skozi čas je bilo dovolj obširno, bogato in vsestransko: od izbranih števil JT vseh letnikov do prikaza najuspešnejših karikaturnih in umetniških fotografij upodobljenih v različnih letnikih JT. Ekspoziti so dokumentarno prikazovali idejni razvoj od monolitnega k pluralističnemu glasilu, od glasila SZDL za občane do glasila občanov samih. Obiskovalci so pogrešali podatke in druga dokumentarna dokazila iz analize uresničevanja vsebinske zasnove JT, ki bi pomagala tvoriti celotnost dokumentov o razvoju glasila. Zato pa so obiskovalci osredotočili svojo pozornost k fotografski dokumentaciji, objavljenim v letnikih JT, ki odlično dokumentirajo svojo dobo. Vsi dokumentarni ekspoziti so zapustili v zavesti obiskovalcev visok umetniški in dokumentarni dojem. Učinkovali so veliko močneje in bolj prepričljivo od kakršnegakoli verbalnega opisovanja.

Posebno pozornost je vzbudil prikaz najuspešnejših karikaturnih, ki so na žaljiv in norčav način, vendar v neželjivi obliki, prikazovale našo stvarnost oz. na zbadljiv in porogljiv način bičale napake ljudi ali razmer. Tudi to so izvirni dokumenti dobe, v katerih so uredniki in sodelavci slikali podobo časa v glasilu JT na zdrav humoristični način.

V času prireditve se je razstava spremenila v odprt pluralni prostor za vodenje demokratičnega dialoga z obiskovalci, ki so hoteli izraziti nove pobude vezane za razvoj glasila. Tako se je bolj krepila zveza uredništva in domačega občinstva. Med ekspoziti so obiskovalci tudi pogrešali prikaz krajev oz. krajevnih skupnosti na ozemlju občine Lj. Šiška, kamor se iz uredniškega središča stekajo izvodi JT in od koder prihajajo povratne informacije. Obiskovalci so tudi pogrešali dokumentarne podatke iz analize slovenskega javnega mnenja o bralnosti občinskih glasil, ki je izjemno visoka, o pisnih bralcev in drugih znamenjih, ki kažejo na razviti komunikacijski značaj slovensosti in perspektivo vedno bolj demokratičnega razvoja glasila JT.

Poglavitno merilo pa je koristnost razstave, to pomeni, poiskati odgovor na vprašanje ali je razstava uspela pritegniti dovolj pozornosti domačega občinstva do glasila JT, oz. koliko so prireditelji z jubilejno razstavo uspeli pridobiti še večje število rednih bralcev in sodelavcev pri uredništvu glasila JT. — Tako končna ocena ostaja oddaljeni cilj, ki je šele pred nami.

J. G.



Jože Čurin

KLEPET OB KAVICI

S profesorico slovenskega jezika Vesno Tomc-Lamut

Vesna, že več kot deset let te poznam kot profesorico slovenskega jezika na srednji tehniški šoli Litostroju, kot lektorico litostrojskega časopisa in zelo zavzeto kulturno delavko. Kaj od vsega tega počneš najraje?

Na vseh teh področjih skušam biti najboljša, če pa sem čisto odkrita, moram priznati, da je prav kultura tisto, kar me priteguje že od nekdaj. Brez nje bi bilo zame življenje prazno in dolgočasno. Zato redno obiskujem gledališke in operne predstave, koncerte in razstave, veliko berem (doma je soba prepolna knjig), včasih napišem tudi kakšno pesem (pred leti jih je bilo nekaj objavljenih v drobni knjižici litostrojskih ustvarjalcev). Moja velika ljubezen je tudi glasba, posebej klasična, tako da se doma vedno vrti kakšna plošča iz moje bogate zbirke. Pa tudi sama še vedno kdaj sedem za klavir ali pa kaj zaigram na sinov sintesajzer.

Nekdaj je moje posebno navdušenje veljalo tudi likovni umetnosti, saj sta v sorodstvu kar dva akademska slikarja; tako sem tudi sama kdaj vzela kredlo ali čopič v roke in ustvarjala. Tradicija je že, da v naši družini že od nekdaj zbiramo marsikaj — meni je posebno pri srcu zbirka starih razglednic (več kot 500 z začetka tega stoletja), da ne omenjam več tisoč novjših.

Ob tem pa sem precej dejavna tudi v šoli in v delovni organizaciji, saj že več let pomagam širiti kulturo med litostrojskimi delavci. Sem tudi podpredsednik kulturne komisije v okviru sindikata in izdajamo mesečno glasilo Kulturni kazipot. V časopis Litostroj pogosto napišem tudi kak članek s kulturnega področja, pred leti pa sem imela rubriko Jezikovni ostružki. V šoli pa imam svojo recitacijsko skupino, s katero nastopamo na raznih prireditvah. Vrsto let sodelujem tudi kot povezovalka na proslavah in kulturnih prireditvah v Litostroju in v okviru ZKO občine Ljubljana-Šiška ter Bežigrad. V desetih letih sem napovedovala več kot osemdesetkrat in to me izredno veseli.

Pravijo, da je pedagoški poklic prav zaradi poslanstva, ki ga učitelji opravljajo na področju vzgoje in izobraževanja. Si se tudi ti zaradi tega odločila za ta poklic?

Že od nekdaj sem rada brala in pesnila, zato sem imela v gimnaziji izredno rada prav ure slovenskega jezika in književnosti. Tako se mi ni bilo težko odločiti za študij. Da pa



sem postala profesorica, so krive morda tudi družinske dispozicije, saj je bil stari oče učitelj že pred prvo svetovno vojno.

Izredno rada sem v razredu, učila sem že petnajst generacij učencev. Pedagoški poklic je lep prav zaradi dela z mladimi, odkritosrčnimi ljudmi, ki jim lahko toliko daš. Posebej rada delam z njimi tudi v izvensolskih dejavnostih, v recitacijskem krožku.

Že samo šola s svojim delovnim časom lahko človeka polno okupira. Glede na vse tvoje aktivnosti mi razkrij kako usklajuješ svoje življenje med delovnimi in dodatnimi aktivnostmi pa še z družino, kjer imaš dva odrasajoča otroka?

Včasih resnično čutim, da sem preobremenjena, saj je marsikateri dan zame prekratek. Na račun dobro opravljene dela žrtvujem tudi čas, ki je sicer določen za spanje. Vendar, če so stvari, k jih počneš, take, da te razveseljujejo in notranje bogatijo, vse to kar gre. Brez vseh mojih dejavnosti sploh ne bi mogla biti. Dolgega časa sploh ne poznam. Tudi otrokoma Evi in Andražu, odpiram vrata v svet umetnosti, da bosta začutila, da je življenje nekaj več.

In za konec, kaj si želiš od življenja, da bi na koncu lahko rekla, da si zadovoljna?

Želim si le zdravja in življenja v miru in sreči vseh. Razveseljuje me dobrota, ljubezen in prijateljstvo ljudi, ki me obkrožajo. Ničesar si ne želim spremeniti, saj živim srečno in bogato življenje.

Marjana Meglič

POZIV

Na podlagi 12. in 65. člena Zakona o vojaški obveznosti (Uradni list SFRJ, št. 64/85) in 17. člena Pravilnika o izvrševanju vojaške obveznosti (Uradni list SFRJ, št. 40/86) pozivamo vse mladince, rojene v letih 1970, 1971, 1972 in starejše, s stalnim ali z začasnimi prebivališčem na območju ljubljanskih občin, kateri še niso prejeli osebnega poziva za vpis v vojaško evidenco, da se javijo najkasneje do 30. 9. 1989 na Mestnem sekretariatu za ljudsko obrambo Ljubljana, zaradi vpisa v vojaško evidenco.

Prijave sprejemamo vsak dan od 7.30 do 18.30, razen ob sobotah in nedeljah, na prijavno-odjavni službi Mestnega sekretariata za ljudsko obrambo Ljubljana, Adamič-Lundrovo nabrežje 2/b, oken-ec št. 1.

Za vpis v vojaško evidenco je potrebno predložiti osebno izkaznico ali izpisek iz rojstne matične knjige.

Če se ne odzovete na ta poziv, boste odgovarjali po 77. členu Zakona o vojaški obveznosti (Uradni list SFRJ, št. 64/85).

SEKRETARIAT ZA
LJUDSKO OBRAMBO L.J.-ŠIŠKA

A. B.